

LA TUIES

- Confessa, Raquel, que ha estat un viatge deliciós.
- Ai, sí, sobretot, en passar la primera foradada de Garraf...
- Ja se sap que la primera sempre és la millor.

Diario semanal flamante y lustrado, de avisos, anuncios y esquelas mortuorias
¡ SALE HOY !

Nuestro programa: Seriedad, economía, rapidex en los encargos y a vivir como se pueda

Una idea peregrina tiene Rufasta: ir a China.

En vista de que las co-
[sas
cada vez peor se ponen,
pues todo está por las nu-
[bes
y muchos casi no comen.
Y en los conciertos las
[chicas
como unas ostras bada-
[llan,
porque paganos de precio
hace tiempo que no ha-
[llan,
y se ponen intratables
en las casas de sombreros
las mestresas, porque di-
[cen
que no quieren más flore-
[ros,
servidor, que está a las
[cajas,
y ya no puede jalar,
hacia el imperio celeste
ahora piensa marchar.
Así como así, hoy en día
no está mal ir a Cantón,
aunque en todos los can-
[tones
los garbanzos, duros son.
Pero allí, con esa guerra,
que entre sí arman los
[chinitos,
disparándose con saña
muchos cientos de tiritos
puede que encuentre una
[flavia,
bien de Hankov, bien de
[Pekín,
que haya perdido en la
[lucha
a un marido mandarín.
Y como las mandarinas,
aplacan siempre la sed,
es fácil que yo me en-
[cuentre
mejor que en el agua el
[pez (1).
Será mi dicha completa
si podemos, a estonitas,

con algún buen compa-
[ñero,
ir tirándonos chinitas.
Lo tengo muy bien pen-
[sado,
y mi idea es peregrina,
embarcarme hacia Pekín,
dentro de una golondrina.
Acudid a despedirme
al muelle de Baleares,
el día que me decida
a aventurarme en los ma-
[res.
Ya sé que los concurren-
[tes
serán fuerza numerosos,
que habrá guapos, habrá
[feos,
ricos y menesterosos.
Serrano, el gran empresa-
[rio,
y Corzana, del "Edén",
la Meller, muy compungi-
[da
y cantando el "Ven y
[Ven".

El amo, a recomendarme
no falte el original,
porque sino, va a decirme
que yo soy un carcamal.
La Mamá y sus seis so-
[brinas,
las chicas del "Love Me"
con varios intelectuales,
y a su frente, Cullaré.
Pich con siete frases nue-
[vas,
la "Moños", enfarinada,
Aldaz, Sanjuán y Solsona
v Durán y [Tortajada.
Se admitirán donativos
en géneros o parné
y con mi mejor sonrisa
gracias a todos daré.
Acudid a despedirme
al muelle de Baleares,
el día que me decida
a aventurarme en los ma-
[res.

RUFASTA

aprendiz de enviado espe-
cial

CURIOSIDADES

CURIOSAS

Leemos en una revista
de Kammelenberg (Ale-
mania de Abajo) que en
una comarca sajona se
han visto sorprendidos—
suspendidos, diría nues-
tro amigo, el camarero
propio y urbano — por un
fenómeno extraño. Llega-
ron unos extranjeros que
les enceraron vendiéndoles
unas cajas de fósforos
que ofrecen la curio-
sa particularidad de que
no se encienden ni que
los pongan al lado de la
Camelia del 19 de Hos-
pital "Street".

Para los alemanes, eso
debe ser una novedad,
pero para nosotros, que
en cuestión de adelantos
hacemos dientecita a los
norteamericanos, la cosa
es más vieja que un cha-
qué de casa Pascasio.

o o o

Según parece, en la Po-
linesia hay muchos indí-
genas que escriben con
los pies. Al saberlo Llur-
ba, está pensando seria-
mente en embarcarse con
rumbo hacia allá, que di-
cen en la "Marina".

Se asegura que le acom-
pañará Retana y otros
grandes escritores nacio-
nales.

o o o

En la isla de Whola-
Whola, cerca del Ton-
kín, los hombres son más
apreciados y considerados
cuantas más veces les ha
faltado su mujer. El
adúltero tiene que pagar
al marido una indemniza-
ción por cada sesión que
tenga con su mujer, con-
sistente en un macho ca-
brío o en un ciervo, se-
gún la categoría social a
qué pertenezcan. En di-

cha isla, por este procedi-
miento, hay hombre que
se ha llegado a hacer ri-
co. En nuestro país, to-
davía no hemos llegado
al extremo de que los
cuernos se paguen tan
bien.

ESPECTACLES TEATRE COMIC

L'èxit dels èxits
Tothom ha d'anar a
veure

LOVE ME

¡Quiéreme!

¡Estima'm!

¡Aime-moi!

El millor espectacle de
Barcelona

GRAN TEATRE ESPANYOL

Exit colosal
EN GERONI POSA
PIS

d'en Joan de Figueres

EDEN

Conde del Asalto, 12
Tarde y noche:

De seis tarde a tres
madrugada
Dancing

LAS MIL Y UNA NOCHES

Gran éxito de

LOS NEGROS

JACKSON

Tarde y noche
2, Orquestas, 2
con la formidable

— CRIOLLA —
- PARELLADA -
con bandoneón y sierra
argentina

(1) O sea, completa-
mente libre, como este
verso. (Nota del correc-
tor de pruebas.)

Barcelona, 12 de Maig de 1927

Redacció i Administració: Bou de Sant Pere, 9.

SURT ELS DIJOUS

Una ensarronada

PARES que teniu fills, ai! vull dir; crítics que teniu passes, no els deixeu a ningú, a ningú absolutament, o vos podeu trobar enredats en tripijocs molt grossos.

I sinó, escolteu atentament aquesta història, tan recenta com verídica.

A un amic nostre, crític d'un periòdic de les dretes, i que, per lo tant, no escriu gairebé res de teatres del Paral·lel, ni s'hi acosta més que en casos especials, el va anar a trobar un conegut i li va demanar que li deixés el passe per a algun espectacle, fos el que fos.

—Home! Te n'hauré de deixar un del Paral·lel, perquè els altres, entre el director, el fill de l'amo, la planxadora de casa i un veí que tinc que és vegetarià, me'ls tenen tots acaparats.

—Bé, home! El que vulguis! Digue'm on te l'haig de tornar, demà al matí...

—No portis pas pressa... A lo millor, estarem un mes sense utilitzar-lo.

L'amic del crític se'n va anar cap al teatre, on feien una revisteta sense pretensions. Hi havia una

segona tiple, manoi, quina segona tiple! Res, que l'home va quedar-ne allò que se'n diu bocabadat! Ell, quina en fa: se'n va cap al camerí i, usurpant el nom del crític amic, s'hi presenta, oferint-li una crítica, una crònica, una interviú... què sé jo!

La interviú es celebrà, però no va publicar-se ni al diari de les dretes en qüestió, ni a LA TUIES, perquè tingué lloc en una cambreta de can Verdura — la segona tiple tenia pocs anys i poques pretensions — i aquestes interviús no hi ha qui les traslladi al paper, perquè seria un paper mullat.

Fins ara, tot això no tindria res de particular. Però, ara ve la bona. El teatre va plegar, i les segones tiples, com que no tenien feina a les taules, en van haver de cercar per un altre lloc. I foren detingudes una nit, perquè sembla que no estaven en regla amb determinades reglamentacions de la higiene.

I l'endemà, que foren posades en llibertat, per consell de la "víctima" de l'home del passe, se'n van anar cap a la redacció del diari a cercar al pobre crític quin nom havia usurpat el seu amic, perquè no hi ha com un periodista per arreglar aquestes coses...

Calculin l'efecte, en un periòdic gairebé reaccionari, que va fer l'aparició d'aquella cohort de barretets. Sort que el crític es va justificar, que sinó, amb una mica més el treuen del diari.

El fútbol i la devoció

COPIEM textualment del "Butlletí del Santuari de Montserrat":

"Ofrenes a la Mare de Déu.—Remarquem amb

4 — LA TUIES

gust el gest simpàtic de religiositat i amor a la Moreneta, que ha demostrat el degà dels nostres clubs esportius. Ens referim a l'acord pres en la Junta del F. C. Barcelona de trametre una comissió de la mateixa al nostre Monestir per tal de fer celebrar una missa i cantar una Salve el dia en què els representants del club i del fútbol català devien celebrar el primer partit de campionat d'Espanya. A més a més, han encomanat una Salve per cada una de les set jornades que el seu primer equip deu lluitar per la supremacia del seu club i de la regió que representa. Mentre es canta la Salve, la Moreneta ostenta una medalla d'or amb un llacet amb els colors bau-grana, que es guardà del campionat de l'any passat. No cal dir com desitgem que arribi a bon terme el nostre club en l'actual contesa esportiva."

Comentaris? Que els faci en Trabal, de "Las Noticias"!

L'hortolà de Sant Boi

—Així, jo vaig vestida d'estrella americana, però a l'espanyola vista des de l'estranger.

UNA MICA SORDS

EL senyor Colom, don Cristòfol, i el senyor Bracons, don Josep, són més sords que una campana, però ells sempre diuen modestament que són una "mica" sords.

Aquest dia varen sortir a fer una fontada, i un dels concurrents, per demostrar fins on arribava la "mica" de sordera dels dos amics, va disparar un tret darrera d'ells, a freg d'orella.

I el senyor Colom va indicar al senyor Bracons amb un cop de colze:

—Home, un xic de respecte! No llenci aquests sorolls! Hi han senyores!...

I el senyor Bracons s'excusà, també fent gestes:

—No he sigut jo! Deu haver estat aquell nen!

Realment, tant l'un com l'altre, eren una "mica" sords...

Noi de Sans

LA DONA FREDA

PODEU creure ben bé que el senyor Abadal estava fins al cap d'amunt de la seva doneta. Allò no era una doneta! Era un mantecadó amb faldilla curta i pentinat a la "garçonne".

Portaven un any de casats i semblava talment com si ja en fes mitja dotzena.

I no per culpa d'ell, no: ell prou volia brega, però la Merceneta semblava com si sentís ploure. En apropar-li el termòmetre, sempre estava a dos graus sota zero.

Un dia, el senyor Abadal va tenir la gran pensada. Ja que ella és tan freda de temperament, es va dir, no hi ha més remei que cercar-li excítants que la desensopeixin. I la va portar al "Còmic".

La vista de tantes dones a mig vestir i de tanta carn de pecat, la faran entrar en raó, comentà interiorment el senyor Abadal.

Però com si no hagués fet res. En arribar a ca-

—Què hi féieu en aquell recó del jardí, amb aquell jove?

—Res de mal: m'explicava un conte, però com que és mut, me l'explicava amb les mans...

sa, la seva doneta es va despullar mig adormida, i en caure al llit ja dormia com una sòca.

En canvi, el senyor Abadal estava que no hi veia de cap ull.

Va provar d'establir l'agradós combat, però la dormilega no estava pas per brocs.

—Deixa'm, que tinc son — exclamava a cada intent.

I així es va adormir el senyor Abadal, sense veure lograts els seus desitjos.

Feia escassament una hora que havia trencat el

son, quan es despertà sobressaltat, en sentir-se acariciat per una mà suau i avellutada, que li estirava una part molt sensible de la seva persona.

Obri els ulls ple d'optimisme, però res: la seva dona continuava dormint. Això es va repetir tres o quatre vegades, sense més resultat que l'estrabada consegüent.

L'endemà, mentre es vestien, la senyora del senyor Trabal digué tota malhumorada:

—He passat una nit més dolenta! Tota la nit he somniat que estàvem de viatge i que ens assaltaven lladres i que corriem molts perills.

—Viatjàvem en tren, veritat?

—Sí.

—Bé prou que ho havia endevinat — respongué amb acritud el senyor Abadal.

—Ho havies endevinat? Per què?

—Perquè a cada moment estaves estirant el timbre d'alarma!

Noi Ros

EL LLIT

Disquisicions filosòfiques

El llit és a l'amor, ço que la branca als ocells, ço que la mar als vaixells, ço que l'estrenya-caps a la migranya. Es completen i es necessiten l'un a l'altre i quasi sempre que es busquen, es troben. Si l'alcova és el gabinet de treball de la dona, el llit és la seva tauleta de labors.

El llit és el lloc més propici per a resoldre tots els conflictes que es presentin. La dona que té un bon llit, compta amb un seixanta nou per cent de probabilitats de triomfar en les seves empreses i en les del seu marit.

Si el dos de maig Napoleó s'hagués quedat al llit, no li hauria passat ço que nosaltres celebrem cada any amb gran contentament. Al llit no hi ha res impossible per una dona.

Quan et barallis amb la dona o la xicota, busca un llit i faràs la pau.

El llit té coses tan estranyes, que de vegades es prefereix el catre de la raspa al llit de plomes i edredons de la senyora pròpia.

Deien els vells: "Amb pa i formatge, les penes fan de bon passar." Ara, el proverbi s'ha canviat: "les penes passen molt millor al llit i amb coldcrem que amb pa i formatge".

No diguis mai: en aquest llit no m'hi ajeure. Depèn de què una dona s'ho proposi.

Definició neo-clàssica: "El llit no s'ha fet per dormir."

Sara Trusta

VISITA DE METGE

LA Carmeta, la filla del senyor Pons, estava malalta. A dir la veritat, no li feia mal res, i li feia mal tot. Estava gròga, ullerosa, no tenia ganes de menjar i s'hauria passat tot el dia al llit.

El pare de la Carmeta, que era un bon home, es va preocupar de seguida del mal estat de salut de la seva noia i va anar a cercar un metge. Es deia doctor Ravellarg, era especialista en malalties de senyores i més corrido que un dependent d'adroguer amb raspa pròpia i palco a la "Bohèmia".

El metge la visità, extengué una recepta i se n'anà, dient que allò no seria res i que a l'endemà tornaria.

I, ja ho crec, que va tornar! Cada dia, sense perdre les festes! Com que el senyor Pons era un infeliç, que deixava sola a la Carmeta amb el doctor Ravellarg, sense pensar que aquest li administrava a la noia una medicina que tan agradosa resultava per la pacienta com pel metge!

Fins que un dia — tot s'acaba en aquest món — els va descobrir a tots dos en una posició que no li deixava lloc a cap dubte respecte a la mena de gimnàsia que feien...

El senyor Pons, primer, anava a agafar una escopeta, matar a la seva filla i tallar-li el... coll al metge, però després s'ho va rumiar, dient-se que, per tan poca cosa, no valia la pena de sortir re-

—No sé què em passa, avui: tinc por de què em surti algun home de trasantó, però per més por que tingui, no me'n surt cap!

tratat al "Nuevo Mundo", i s'acontentà amb dir:

—Ecolti, doctor Ravellarg, que també la cobrarà, avui, aquesta visita?

Kar Panta

MINYONA NOVA

LA Raquel, cansada de fer de pupilla en un col·legi de nenes grans, on se li quedaven la meitat dels ingressos i l'obligaven a practicar tots els mètodes exigits pels corridos que corren avui en dia, va pendre una determinació radical. Com que havia recollit alguns quartets, encara era jove i podia trobar un partit, es va tirar a fer de noia honrada i va cercar feina com a raspa. Anem a dir que, abillada amb el davantalet, feia d'allò més fila, i que per sortir en un vodevil, no hauria tingut preu.

Va comprar "La Manguardia", que deia ella, llegí les planes d'anunci i se'n va anar cap al carrer de les Trompetes, on un senyor sol demanava una minyona.

El bon senyor li va dir les condicions, li explicà la feina que havia de fer, i després li preguntà si sabia gaire de cuinar.

I la Raquel, en un excés de sinceritat, respongué molt seriosa:

—Ja ho crec, senyoret! Sé fer tots els plats!

K. Barrett

AIXO ES BO I NO ENGANYA

VAREM anar a casa de la senyora Conxita. La senyora Conxita, com que les coses estan tan malament, reuneix cada tarda a casa seva unes quantes xicotetes sense feina que hi van a passar l'estona i veure si hi ha algun jove que tingui ganes de jugar amb elles al cau. La senyora Conxita, per la seva intervenció, cobra cinc pessetes, i deixa a les noies la llibertat de fixar els honoraris, segons la feina, els clients i les circumstàncies.

—Avui — ens va dir — tinc quelcom excepcional. Allò que en diuen menjar de casa, sap? Una xicoteta jove, bonica, amatenta... Oh! I res d'anar pintada, ni posar-se cotó enlloc per enganyar la vista... No, no... Tot ho té natural...

—Caram!

La senyora Conxita se'ns va quedar mirant davant del nostre escepticisme i, sens dubte per reforçar els seus arguments i fer-los més convincents va acabar dient:

—Miri si ho té tot natural, que fins té tres filles que també ho són...

B. Orrango

L'HOME I LA BESTIA

AVUI, caríssims llegidors i insaciables llegidores, parlarem de bèsties. Cal, de tant en tant, oblidar els homes i deixar-los tranquils. De no fer-ho així, aviat de l'home, no en quedaria res. I el dia que això s'esdevingués, el dia que de l'home no en quedés res, res, ja em direu vosaltres mateixes què fariem les dones... I, sobretot, què farien les llevadores?

Oh, cal pensar en tot, en aquest món, i no abusar de ço que la naturalesa ens ha atorgat perquè nosaltres, els sers racionals, ho administréssim amb aquell bon sentit i amb aquell art que fan de la vida una cosa amable i equilibrada.

Des de que les idees feministes han avançat tant, totes discutim molt, però molt, sobre l'home. Abans, no es discutia d'aquesta manera. L'home era, en altres temps, venerat com a rei de la creació, i ell estava sempre per damunt de tot. Eren unes altres èpoques aquelles: avui, l'home i la dona tenen iguals drets i els mateixos deures. I no ve d'ara, això, no; ja abans de què el gran navegant hagués descobert les Amèriques, quan en Fernandet i la Isabelina es varen casar d'amagat del seu rei i senyor, en el peu de l'altar varen fer aquell cèlebre pacte de què ens parla la història: "Tanto monta, monta tanto..."

Ja veieu si ve de lluny, la cosa! Fins el llibre de "Las Siete Partidas" deixa sentat d'una manera clara i precisa, que "l'home no deu estar sempre damunt de la fembra i que en moltes ocasions deu col·locar-se, no ja al mateix nivell, sinò davall d'ella, i fins darrera, si així ho exigeix la tranquil·litat i el bon ordre del país".

I quan una gent tan austera com aquella, va escriure això, alguna cosa hi devia veure. Però, en aquells temps, no passava com ara, que així que es troben junts un home i una dona, ja no hi veuen de cap ull.

I anem a ço que ha estat motiu d'aquest arti-

cle i comencem a parlar de bèsties, com era el nostre propòsit en començar-lo.

Es tracta, no res menys, que de destruir un axioma científic que quasi ja es donava per cert. Oh, sóc així, jo: rient, rient, deixo anar cada sentència!

Totes sabeu que fins avui, potser per mandra, potser per comoditat, havíem acceptat la teoria darwiniana de què l'home descendia del simi. I és aquesta afirmació absolutament capciosa que jo tracto de destruir.

No, l'home no descendeix del simi, sinó de l'elefant.

Estic segura de què totes vosaltres, sense més explicacions, sense necessitat de bases científiques que abonin la meua teoria, haureu exclamat de seguida:

—La Laura té raó!

Ja ho crec, que la tinc! I ben grossa! Tan grossa la tinguessin ells, els homes de ciència que defensen la descendència del simi, que d'altra manera caminaria l'humanitat!

Hi ha tres punts indiscutibles en aquest teorema meu, que aviat ja no ho serà. Són els següents:

Primer: l'elefant té banyes.

Segon: l'elefant té trompa.

Tercer: l'elefant aixeca la trompa així que li ensenyen un llonguet.

Què vos sembla? Són sòlids els meus arguments? Són encertades les meves observacions? Si quan jo em proposo una cosa!...

Ja ho sé que les escèptiques fareu una mitja rialleta, com volent dir: Que exagerada que és, aquesta Laura! Ves què té que veure l'home amb la trompa de l'elefant!...

Doncs, no, senyores, no: res d'exageracions. El què passa és que l'humanitat degenera, i que l'home, en la seva paulatina metamorfosi i enxiuiment, ha anat més de pressa que l'elefant.

I ve't aquí el com i el perquè de la diferència.

LAURA BRUNET

LA PRIMAVERA

VOSTES han sentit mai parlar de la primavera? Però, no volem dir de la primavera aquesta que canten els poetes amb perfums de flors, amb nits de lluna i amb ocellets a les branques dels roserars.

No; volem dir de l'altra: de la que vos entra pels sentits, vos fa respirar fort, vos enterboleix en seny, vos fa ballar el cap i no es resigna a quedar-se a dins, sinó que fa tota mena d'esforços per a sortir enfora del vostre cos i s'allarga i s'estira, i es posa rabiosa i no es queda tranquila fins que ha trobat un reconet ombrívol i humitejat per a calmar els seus ardors.

Doncs, si, senyors, aquesta primavera és una senyora molt perillosa, i els recomanem que no hi facin pas jocs. Sobretot els promesos, que no se'n refiïn massa, d'allò dels ocellets i de les flors, i de les nits de lluna, perquè jugant, jugant, no se n'adonaran i vindrà l'estiu, i ço que ara són flors i violes, després granarà i penjarà de l'arbre, ja tornat fruit i no hi arribarà a temps ni el combragar.

Alerta, doncs, ninetes, i no féu bromes amb els ninots, perquè les bromes que fan aquests ninots taquen, i les seves taques no hi ha betzina que les tregui quan s'han ficat a dins!

—Veuen? Això de servir a casa d'un estudiant sense família, té un avantatge, no diré molt gros, molt gros, però bastant respectable...

UN TRUC NOU

EL senyor Rafel havia tingut una gran pensada. Feia ja temps que ell i la senyora Matilde, en anar al llit es dedicaven beatíficament a dormir i ni l'un ni l'altra es recordaven que eren marit i muller.

—Això no pot anar—es digué un dia a si mateix el senyor Rafel—. Cal renovar els atractius i les il·lusions, si no ens avorrirem tota la vida com dues oïstres.

I tot dinant, aquell dissabte, el senyor Rafel digué a la senyora Matilde:

—Mira, noia, demà no facis dinar ni sopar. Anirem tot el dia de fonda, com dos colominets casats de nou.

Efectivament, de bon matí es llevaren i cap a Badalona falta gent, on encarregaren un dinar de peix que els àngels hi cantaven. A la tarda, retornaren a Barcelona i anaren a distreure's a un music-hall. Varen sopar a un restaurant del carrer Nou i després, es decidiren a anar a veure un vodevil d'en Santpere.

Però, com ja és de suposar, no acabà aquí la cosa, sino que en sortir del teatre, varen cercar una cambreta discreta a can Verdura i es varen divertir de valent.

—Què et sembla? — digué el senyor Rafel a la seva muller quan ja tornaven a casa —. Ha anat bé, tot això?

I la senyora Matilde, respongué amb una ingenuïtat encisadora:

—Ai, sí! M'ha agraïtat molt! M'ha fet l'efecte com si t'enganyés amb un altre!..

Merceneta

ALVOLTANT DEL BRASER

ALERTA, MINYONS!

En aquesta Secció hi publicarem tots els CONTES que se'ns enviïn propis d'ésser contats a les velles xacroses de quinze anys per amunt i que siguin dignes d'ésser coneguts pels barrilaires llegidors de LA TUIES. D'aquests contes, en premiarem un cada número, amb la respectable quantitat de "deu peles", cobrables en la nostra Administració o per gir postal als que visquin fora de Barcelona. Alerta, doncs, i apretar l'arxiu!

UN SENYOR INDIGNAT

V AIG trobar al senyor Bonell, més enfutimat que un tigre de circ.

—Vaja! — em va dir quan li vaig preguntar què li passava —. El món està perdut! No hi han modors, ni vergonya, ni dignitat, ni agraiment! Estem perduts, amic meu, estem perduts!

—Però, què li ha passat?

—Res! Una futesa! Vostè ja coneix aquella xicota a qui li tinc posat un pis, a qui no nego res, a qui entretinc en plà de príncep rus d'abans de la guerra...

—La Llucieta? Ja ho crec, que la conec! I que no l'hi he envejat poques vegades la sort que vostè ha tingut, amb ella!

—La sort, la sort! La mala sort! La mala... bèstia, deu volguer dir!

—Que n'hi ha fet alguna?

—Alguna? I ben grossa! Figuri's que, aquesta tarda, que he arribat de sobte a casa seva, l'he sorprès amb el vigilant del barri!

—Bomba!

—I això no és el pitjor! El cas més gran és que, en queixar-me jo a sa mare del què ha passat i dir-li que a veure qui era jo en aquella casa, sap què

m'ha contestat?

—No pas tot!

—Doncs, m'ha dit: "Que qui és vostè en aquesta casa? Que encara no ho sap, senyor Bonell? Vostè és el que paga!"

Bur Letta

BON SISTEMA

E L senyor i la senyora enraonen en veu baixa. —Manuel — diu la senyora —. No t'has fixat que l'Emili torna cada nit massa tard?

—Prou!

—I, on deu anar, aquest desgraciat? Perquè, tots sabem on es pot anar a n'aquestes hores!

—Ja t'ho pots pensar!

—Jo, de tu, que hi tens més autoritat i et saps fer respectar més que jo, li diria alguna cosa...

—Ja li penso dir, ja! Perquè, a més, tu no saps una altra cosa!

—Què, espòs meu?

—Que se'm gasta els calers que fa por!

—Això és que deu tenir alguna donota!

—Segurament... Mira, saps què podríem fer, per arreglar tot això?

—Què?

—Buscar una minyona més jove i més guapa...

R. E. Tallet

UN DETECTIU ESCRUPULOS

M ISTER John Tinck, va dir al jove Tom Murray:

—A la fi vaig a complaureus, amic. Fa mig any que em demaneu que vos prengui al meu servei i ara es presenta ocasió de fer un assaig. L'encàrreg que vos faré és senzill i propi per a un aficionat a recerques detectivesques. Es tracta d'a-

veriguar si la marquesa d'Hundred enganya al seu marit. El marquès pagarà bé si arribem a proporcionar-li detalls de l'infidelitat de la seva esposa. Espavilleu-vos i no torneu fins a poder-me donar una bona informació.

Dos mesos després, el jove Tom Murray entregava el següent "rapport" al detectiu John Tinck:

"De dia i de nit he perseguit per tot arreu a la marquesa d'Hundred, sense poder adquirir el més petit detall sobre la seva infidelitat. Els dies i les setmanes passaven i jo estava enguniós de no poder fer-vos quedar bé davant del marquès. A la fi, quan sols faltaven vuit dies per acabar el plaç de dos mesos, desesperat, em vaig decidir a jugar-me el tot pel tot. Sense pensar-m'hi gens ni mica, em vàreig dedicar a fer l'amor a la marquesa, i abir, a la fi, la vaig poder estrènyer en els meus braços. Per primera volta, la marquesa era infidel al marquès. Com que em vàreu dir que aquest senyor pagaria bé els detalls que li donguéssim referents a l'infidelitat de la seva esposa, espero que em reservareu un bon premi. Crec haver completat com un home."

El pobre detectiu no s'atreví a entregar aquestes dades al marquès, i es limità a assegurar-li que la seva esposa li era completament fidel.

Vanda Rhoti

AL MUSEU

UN matrimoni, ja entrat en anys, visita un museu de pintura. I els ulls del marit es fixen abans que tot, naturalment, en un quadre que representa una noia quines formes exuberants llueixen sense altre roba que un vel molt transparent i reduït a la seva mínima expressió.

La senyora s'hi fixa, i diu al seu espòs:

—Sempre seràs igual! Així que veus alguna cosa galanta, t'hi decantes cap allà, sense que res t'hi deturi...

—No., — fa ell, volent despistar —. És que mirava aquesta noia, de què deu anar vestida...

—Digues més aviat despullada! — respon la dama, amb un somriure on hi ha un bon xic d'ironia.

Kar Tronets

EL TE DE LES CINC

SORTOSAMENT, a Barcelona, va arrelant l'excel·lent costum de muntar, en els pisets discrets de l'Eixamplis, aquells refugis per a l'amor de què no es pot privar cap corrió adinerat, que els francesos anomenen "garçonnières", els de casa "estudis", les noies alegres "tallers" i nosaltres "picaderos". Avui, el tenori que es respecta, lloga un d'aquests pisets i hi instal·la un salonet

amb la mar de mobles caïos i coixins, hi té un rebost ben provist de dolços, pastes, xampany, licors, vins de postre i fins aigua naf, per si algun dia es presenta una ocasió nova de trinca. Això, sense oblidar una bona cambra, un llit tou i seductor i un quarto de bany provist de tots els progressos hidràulics per evitar conseqüències d'aquelles que després donen tants disgustos i mals de cap.

Generalment, tots aquests corridos diuen que són artistes i tots tenen al seu salonet uns quadres molt macos, uns llibres mol curiosos o unes meravelloses figures...

L'altra tarda, tot ballant al Ritz, un corrió de fama feia l'article a la seva parella, per a decidir-la a què hi anés.

—Mira, Alfonsina — li deia — si vens, veuràs uns dibuixos japonesos molt originals, uns boixos espantosos i unes estatuetes que són una divinitat. Pendrem el te, i...

L'anomenada Alfonsina que, per lo vist, no badava, l'interrompí amb veu baixa:

—Ah! Pendrem el te? I, després del te, què em donaràs?

—Després del te? Doncs, mira: te, te, i te!..

Brummell II

PER A NO ENCOSTIPAR-SE

JA deuen vostès sapiguer que encara hi ha grippe, perquè, com que els canvis de temps són molt freqüents, a una mica que badis, ja estornudes...

Sens dubte és per això que la xamosa Riteta, una casada de poc que hi ha al meu barri, deia l'altre dia a la dona que li porta la llet:

—El meu Eduard, per això, no és fàcil que s'encostipi, no...

—Es cuida bé?

—Ja ho crec! Cada nit es fica al llit amb una peça groixuda!...

B. Arraló

EL BON MARIT

ENTRE casades alegres:

—I què, Enriqueta, és bon xicot el teu marit?

—Molt! No em nega mai res!

—I no es gelós?

—Gens!

—Vols dir que així, encara que sapigués, quelcom...?

—Res! Jo crec que fins pagaria el beure..

Ros Quitlla..

Conte premiat en el número passat:

MODERNS STYLE

—Saps què podríem fer, avui? No sortir: anar a dormir.
 —Noia, cada dia a dormir, cansa molt...

AL CINE ESTANT

EN Crusellas, aquella tarda de diumenge, no tenia res que fer. La seva dona se n'havia anat a fer una visita a una amiga seva que s'estava al Guinardó i ell, que no estava per visites, se'n va anar a donar un tom per la Rambla.

Però, es va posar a ploure, i, com que el "Cine Diorama" li oferia pietós i econòmic refugi, allí es va ficar.

En Crusellas era corrido. A la primera fila, hi veié una xicoteta sola. Ell que se li assenta al costat. Ella no protesta. I que n'estava de bé, aquella jamba! Res, que al cap d'un quart, l'home no sabia si passaven una cinta de la Mae Murray o un episodi del celebèrrim gat Periquito!

Va sortir, al cap d'una hora, la mar de satisfet. Quan va arribar a casa, la raspa, en sortir a obrir-li, li digué:

—Escolti, senyoret: jo, del d'aquesta tarda no en diré res a la senyoreta, però un altre cop, talli's les ungles!

F. Orrolla

CERCANT REFUGI

TORNANT de cercar bolets, en Badó es va extraviar pel camí. Es va fer fosc i com que, a més, plovia bastant i anava tot xop, va decidir cercar refugi en alguna masia propera. Com que era solter i vivia a dispesa, el passar una nit fóra de casa no tenia cap importància per a ell. En efecte, no gaire lluny d'allí, n'hi havia una.

Trucà a la porta i el va sortir a obrir una masovera alta i grossa com una torre.

—Dispensi — li digué — m'he extraviat i se m'ha fet tard per a tornar a Barcelona. Que no em deixaria passar la nit a la masia, pagant el que fos?

—No pot ésser — respongué la masovera —. No tinc altre llit que el meu.

En Badó restà un moment mirant-se a la dona i, amb aquell tó de barra que el caracteritza, respongué:

—I vol dir que estariem massa estrets, oi?

Tit Hella

EL SIGNIFICAT DELS MOTS

ESCOLTA, papa, què vol dir, metge homeopata?

—Que ho administra tot a petites dosis.

—Pobre Conxita!...

—Pobre Conxita? I això, per què?

—Perquè m'ha dit que tenia relacions amb un metge homeopata...

Sis Tellet...

Erotyl: és el producte magn per a combatre eficaçment la IMPO-

TENCIA i la NEURASTENIA, per cròniques i rebels que sigan a tot altre tractament

Venda a l'engròs i detall: Alt de Sant Pere, 50 farmàcia del Doctor W, DUTREM. Barceloná

HEM anat a l'"Apolo", on acaba de debutar la Carme Guerrero, coneguda en el món de les varietés per "La Joselito". L'acompanya en Juanito Relampago, que és el seu tocador (de guitarra, eh?). "La Joselito" és una dona capaç de fer-la trempar i sonar amb la mar de salero a l'home més desguitarrat i, en atenció a n'això no té res de particular que la gent aplaudeixi com si allí es celebrés un mitin contra la vida cara.

A més de "La Joselito", hi ha en aquell popular concert una altra tocaia seva—un cop més hem de fer constar que parlem i escribim en el bon sentit del mot — que també va força a l'hora, gairebé tant com el rellotge de l'Acadèmia de Ciències. Ens referim — els nostres lectors ja ho han endevinat, segurament — a la Carme de Talia, una xicoteta més maca que cobrar a fi de mes.

Amb tot ço que ja els hem dit, res té de particular que a l'"Apolo" cada dia hi hagin uns plens a vessar.

o o o

AL Moulin Rouge" hem vist a la Deodima, aquella ballarina tan caia i tan formosa, que sembla feta expressa per a tornar tarumba a l'infeliç que caigui per aquelles llotges. Ara hi han uns clowns que fan paròdiies musicals i no sé perquè es diuen els Noé. Serà perquè en aquella casa, que hauria d'estar subvencionada per l'Atracció de Forasters, han rebaixat el preu del xampany?

Lo cert és que el bon corrido cita a n'allí s'hi ha donat, i que s'arma cada juerga, que surts mig enlluernat.

o o o

SEMBLA que no, però encara fan "Xec-Xec" al "Ba-ta-clan". Això de fer xec-xec, no s'ho prenguin a mal, que no és cap cosa lletja. És una revista muntada pel gran Serrano, amb aquella activitat i aquell

salero que el caracteritza i que l'ha fet tan popular i tan simpàtic.

De noies maques, hi tenen a la Paquita Soviet, una xicoteta que treballava en una fàbrica de caps de cartró i que un dia va sortir al carrer i, encara no sap com, li van esbotzar.

Era una capseta de molt compromís, en la que conservava un record de família. La xicoteta no va volguer tornar a la fàbrica amb la capseta esbotzada i, de la desesperació, es volia tirar a la mar. Després, s'ho va pensar millor i es va tirar a fer de cupletista i a cultivar el "tubérculo" en temps del senyor Portela. Ara s'ha tornat més entenmentada, cosa que, segons diu ella, li costa un sentit de roba interior.

I ara al "Ba-ta-clan" la tenen sense ganes de marxar, i sempre a punt de fer gasto si la volen convidar.

o o o

DES de fa uns quants dies, el "Royal-Concert", que havia plegat el ram, torna a rutilar, amb gran satisfacció dels corridos. El "Royal", en efecte, és un d'aquells llocs que s'haurien de declarar monument nacional i conservar-los com la "casa del Arcediano" o el "Colegio del Arte Mayor de la Seda", perquè a l'home que és barrilaire de per si, i li agraden les dones maques, li va com una seda per aquelles llotges i per aquells reservats.

Ara, a tot això, afegixin que hi treballen la Soldevila, la Merceneta Cros, la Sasty, la Consuelo Ruiz i

EPL... EPL...
No ho dubteu al un moment: Per bones gomes higièniques. — Per bons lavatges higiènics. — Per bons polvers de matar cabres: LA MUNDIAL : ESPALTER, 6

la Tilson, que va d'estrelleta, i tindran una idea aproximada, només aproximada, de ço que és el "Royal", perquè per donar-se'n compte d'aquestes coses, s'han de veure, i si es poden tocar, encara millor.

La llàstima és que les noies per això no hi estan pas, i si vols aprofitar-te, a l'oli t'ho has de pintar.

o o o

UNION Spectacle", s'anomena una troupe que penca al "Pompeya". Ho fan bé i procuren treure els mals de cap al públic, cosa que ja està bé i ja és molt, si es té en compte que avui els mals de cap són molts. Al front de la companyia de vodevill que hi ha, acaba d'aparèixer, "con el éxito consiguiente", la Antòñita Madrid, aquella noia que sap barrejar la sal i el pebre amb més gràcia que una cuinera de casa bona.

I si se'n volen convèncer, arrivint-s'hi alguna nit, puix passaran un bon rato baratet i divertit.

o o o

DECIDIDAMENT, si de tenir-ho ben posat es tracta, l'"Eden", la Meca de la barrilla, és dels que ho porten millor. Ens referim al nom, no pensin malament.

Hi ha alegria, bon humor, despreocupació, eutrapèlia, "chic", refinament, noies maques i complaents i amb una ànima blanca com els somnis d'un usurer, un negre que sembla fet amb molles i moviment continuu (aquest no sabem si també la té blanca, però ho dubtem), i un gavadal de xicotetes d'allò més bufones.

Entre tot el bé de Déu que forma l'elenc artístic, aquest modest escudellaire està que es mor per la moníssima Ney, tan artista com simpàtica i ben plantada.

Per ella, servidor, a qui tot li agrada fred menys les dones, faria qualsevol disbarat; els hi prometo per la salut d'un formatge d'Holanda...

I perdonin si utilitzo aquesta comparació, que tractant-se d'una dona, em sembla que és la millor.

L'Afarta Pobres

GLOBEOL
da fuerza

«LA MASCOTA»

(Casa dedicada sols a la venda de gomes higieniques de las millors marques «Sense rival»)

PROVEU-LES Y US CONVENCEREU

MATA-CABRES 50 C^{ts} CAPSA

1. SAN RAMÓN, 1. BARCELONA

MAISON MEUBLE

(VERDURA)

Carrer de Barbarà, 27

Arcener

Telèfon 5221 — A.

Gran comoditat — Saletes de bany — Telèfon privat

Calefacció central — Habitacions a 5 ptes.

Reserva absoluta

Mont d'Or Meublee

(VERDURA)

Porta de Santa Madrona, 6
al costat del Teatre Circo Barcelonés

Telèfon 4688 — A.

SARNA

Sin baño, sin peligro y rápidamente, la cura el
ANTISARNICO MARTI
VENTA:

Bruch, 49, Parlamento, 17
y Farmacias

CABRES

si en teniu i voleu que fugin esverades com si veiesin el llop, compreu la
LOTION LADIL

que la trobareu per
DOS PESSETES, al

Carrer de l'Unió, Farm. La

SARNA

(RONYA)

es cura en deu minuts amb
SULFURETO
CABALLERO
Comte de l'Asalt, 86
i centres d'específics
Barcelona

PROU SIFILIS — PROU MALALTIES SECRETES

MALATS:

LES AFECCIONS DE LES VIES URINARIES, PELL, PURGACIONS, MALALTIES SECRETES, IMPOTENCIA, EYACULACIONS I MALALTIES NERVIOSES, són tractades al

INSTITUT MEDIC POLICLINIC

ALT DE SANT PERE, 59. PRAL., 1.^a

per el modern procediment ultra sensacional del Dr. **SLIVIO TOSHIRO**, de Yokohama, proporcionant una curació complerta i ràpida. — Tractament seriós — Eficàcia reconeguda

Els que visquin apartats, poden escriure amb detalls a: "Director de l'Institut Mèdic Policlínic, Alt de Sant Pere, 59, pral." i se'ls indicarà gratuïtament, baix sobre tancat i sense cap indicació exterior, el tractament enèrgic indicat en cada cas

Consulteu-nos una volta! — Vosaltres sereu els nostres propagadors! — No perdeu el temps! Cada minut és or per la vostra salut! — Veniu a l'Institut, o escriviu avui mateix

S'ha publicat la formosa novel·la sentimental

RÓMULA

que és l'obra mestra de la literatura dels tendres amors.

—Heu's ací un joc de dames, que com vostès poden veure clarament, no fan cap mena de joc, però que estan molt enjogassades. Paraula.